

Arrest

nr. 71 756 van 12 december 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X
in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, op 22 september 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 augustus 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van eerste verzoekende partij en haar advocaat J. TROCH, die tevens tweede verzoekende partij vertegenwoordigt, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing houdende de intrekking van de vluchtelingenstatus en de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van eerste verzoekende partij, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn. U bent gehuwd en heeft één dochter. U was woonachtig in Grozny waar u sinds 2004 een winkel in levensmiddelen uitbaatte. In

de zomer van 2006 bezocht een zekere S. (...) uw winkel. Hij vertelde u dat hij ook een voedingswinkel had in het dorp Duba-yurt. Hij vond echter niet de tijd om naar de markt te gaan om zijn winkel te bevoorraden en vroeg aan u om dit tegen betaling te doen. U ging op dit lucratieve voorstel in en kocht allerhande levensmiddelen (spaghetti, geconcentreerde melk, lucifers...) voor S. (...) in S. (...) passeerde zo vijf à zes maal langs uw winkel. In januari 2007 zag u hem voor het laatst. In de ochtend van 23/02/2007 vielen gemaskerde mannen uw woning binnen. U bevond zich op dat ogenblik op de binnenplaats van jullie woning. De mannen grepen u, zonder enige verklaring, vast en sloegen u op de grond. U werd hierna gehandboeid. Uw zoon M. (...) kwam naar buiten gelopen en probeerde u te verdedigen. Ook hij werd neergeslagen. U kreeg vervolgens een zak over het hoofd getrokken en werd in een wagen gezet en afgevoerd. Uw intern paspoort werd afgenomen. U werd naar een onbekende bestemming gebracht. Daar werd u ondervraagd en geslagen. Men toonde u een foto van S. (...) en men vroeg u waar hij zich bevond en wie zijn vrienden waren. Er werd u verteld dat S. (...) de rebellen bevoorraadde. U werd van dit laatste tevens beschuldigd. U werd op die manier meermaals ondervraagd alsook mishandeld. Uiteindelijk tekende u documenten die u werden voorgelegd. U weet niet wat de inhoud ervan was. Het duurde hierna nog enige tijd vooraleer u werd vrijgelaten. Uw oom C. (...) regelde in die periode uw vrijkoop. In de nacht van 29 op 30/05/2007 werd u vrijgelaten. U werd met een zak over het hoofd naar een kruispunt gebracht waar uw oom u opwachtte. Uw oom bracht u vervolgens met de wagen naar een vriend van hem, een zekere A. (...). Deze persoon woonde in Aldy. Uw oom vertelde u dat uw zoon eveneens op 23/02/2007 was opgepakt en dat hij was doodgeslagen. Nadat zijn lijk was vrijgegeven werd hij op 07/03/2007 begraven in Katyr-yurt. C. (...) vertelde u tevens dat uw echtgenote en uw dochter de woning hadden verlaten en bij familieleden woonden. U verbleef slechts enkele uren in Aldy. Uw oom bracht u hierna, via Ingusjetï, naar een onbekende plaats. Daar stond een wagen op u te wachten. U nam erin plaats en werd met deze wagen naar België gebracht. Op 04/06/2007 kwam u aan in België. Diezelfde dag vroeg u asiel aan. Ter staving van uw asielaanvraag legde u een kopie van de eerste pagina's van uw intern paspoort voor, uw geboorteakte, uw diploma, de overlijdensakte van uw zoon en kopieën van de overlijdensaktes van uw schoonouders en schoonbroer. U verklaarde dat uw schoonouders en schoonbroer in 1995 waren omgekomen tijdens de oorlog. Op 02/08/2007 werd u erkend in de hoedanigheid van Vluchteling. Na uw erkenning diende uw echtgenote S. E. (...) (O.V.6.095.002) op 30/11/2009 een asielaanvraag in. Zij verklaarde dat zij sinds de zomer van 2009 door de autoriteiten werd gevisieerd omwille van u. Zo kwam de wijkagent langs om haar te vragen naar uw verblijfplaats. In november 2009 werd uw echtgenote zelfs door de OMON gearresteerd. Er werd haar tijdens haar aanhouding vragen gesteld over u. Haar intern paspoort werd daarbij eveneens in beslag genomen. Uiteindelijk werd ze vrijgelaten. Er werd haar weliswaar een uitreisverbod opgelegd. Na haar vrijlating werd besloten dat ze onmiddellijk het land zou verlaten.

B. Motivering

Op basis van de verklaringen van uw echtgenote S. E. (...) (O.V.6.095.002), opgetekend tijdens haar asielpcedure, werden nieuwe vaststellingen gedaan die de geloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging, waarvan u kennis gaf en op basis waarvan u als Vluchteling werd erkend, ondermijnen. Deze verklaringen werden door het Commissariaat-generaal opgetekend tijdens het gehoor van uw echtgenote op 01/04/2010. Gezien deze verklaringen werd besloten de geldigheid van de Vluchtelingenstatus die u werd toegekend te heroverwegen. U werd daarom, samen met uw echtgenote, voor nadere verklaringen uitgenodigd op het Commissariaat-generaal op 31/03/2011. Wat betreft de asielaanvraag van uw echtgenote werd vastgesteld dat de documenten die zij voorlegde alsook de verklaringen die zij aflegde een vervolging tegenspreken. Dit geldt in de eerste plaats voor de duplicaten van haar eigen geboorteakte, de geboorteakte van uw dochter en jullie huwelijksakte. Er werd vastgesteld dat deze drie documenten voorzien zijn van een apostille verstrekt door de plaatselijke administratie (ZAGS). De duplicaten werden allen bekomen midden 2009; de apostilles dateren daarbij allen van 10/08/2009. Uw vrouw verklaarde wat dit betreft dat u haar de opdracht had gegeven om deze documenten te bekomen (CGVS S. (...) 31/03/2011 p.3). U zelf beweerde dat jullie via de Belgische ambassade een gezinshereniging wilden aanvragen op basis van deze documenten. Zo ver kwam het echter niet. U verklaarde dat uw echtgenote ondertussen werd opgepakt en haar paspoort, nodig voor gezinshereniging, werd afgenomen (CGVS 31/03/2011 p.3-4). Nu, de vraag kan gesteld worden waarom de autoriteiten uw echtgenote van deze documenten mét apostilles voorzagen. Te meer daar deze documenten, zoals u zelf aangaf, gebruikelijk zijn voor gezinshereniging in het buitenland. Deze vaststelling strookt niet met uw verklaring dat u door de autoriteiten wordt gezocht noch met de verklaring van uw echtgenote dat ook zij gevisieerd werd omwille van u. Daar komt bij dat, volgens de verklaring van uw echtgenote, een uitreisverbod tegen haar was uitgevaardigd (CGVS S. (...) 01/04/2010 p.11) hetgeen de uitreiking van deze documenten nog onwaarschijnlijker maakt. Wat het duplicaat van de huwelijksakte daarbij betreft, wordt vastgesteld dat zij in strijd is met uw eerdere verklaringen. U had immers in het verleden, en tot tweemaal toe, verklaard dat u slechts traditioneel gehuwd was (DVZ14/06/2007 punt 15; CGVS 19/07/2007 p.3). Uw echtgenote legde heden een

huwelijksakte voor die stelt dat u in 1998 officieel huwde. U werd op deze tegenstrijdigheid gewezen en ontkende dat in het verleden over uw huwelijk vragen werden gesteld. Dit blijkt echter niet uit het administratief verslag. Daarnaast legde uw echtgenote ook een getuigenverklaring voor die bevestigt dat uw zoon op 07/03/2007 werd begraven op de begraafplaats van Katyr-yurt. Deze verklaring werd opgesteld door uw buren en ondertekend en afgestempeld door het plaatsvervangend hoofd van de lokale administratie. Deze laatste vaststelling is compromitterend. De vaststelling dat men zich hiervoor tot de autoriteiten wendde en dat de akte door hen onderschreven werd wijst niet op vervolging of een vrees ervoor. Uw echtgenote werd hierop gewezen maar kon hier geen verduidelijking in geven (CGVS S. (...) 31/03/2011 p.4). Daarbij komt dat noch u noch uw echtgenote kon verklaren hoe de akte werd bekomen. Zowel u als uw echtgenote verklaarden dat uw oom het geregeld had. Hoe hij dat gedaan had, kon daarbij geen van u beiden zeggen (CGVS 31/03/2011 p.5; CGVS S. (...) 31/03/2011 p.4). In dezelfde lijn werd vastgesteld dat de overlijdensakte van uw zoon als doodsoorzaak verwondingen ten gevolge van martelingen vermeldt. Ook hier kan de vraag gesteld worden waarom de autoriteiten, die verantwoordelijk zouden zijn voor de dood van uw zoon, een dergelijke vermelding in de overlijdensakte opnamen. Uw echtgenote werd hierop gewezen en verklaarde dat de overlijdensaktes van uw schoonouders en schoonbroer eveneens de doodsoorzaak vermelden (CGVS S. (...) 31/03/2011 p.4). Ook wat de overlijdensakte van uw zoon betreft werd vastgesteld dat de herkomst ervan onvoldoende kon worden geduid. Ook hier verklaarden jullie beiden dat de akte bekomen werd door uw oom. Hoe hij de akte bekwam konden jullie echter niet zeggen (CGVS 31/03/2011 p.4; CGVS S. (...) 31/03/2011 p.3). Naast deze documenten haalde uw echtgenote een aantal feiten aan die niet op vervolging wijzen. Zo verklaarde zij dat zij sinds de dood van haar ouders en broer in 1995 op psychologisch vlak werd begeleid. De laatste keer was na de dood van haar zoon. Zij verklaarde dat zij na de dood van haar zoon depressief was geworden en opnieuw nood had aan psychologische begeleiding. Deze begeleiding werd haar, zoals in de Russische Federatie voor geneeskundige behandelingen in het algemeen geldt, kosteloos door de overheid voorzien. Zij diende enkel de medicatie te kopen (CGVS S. (...) 31/03/2011 p.4-5; CGVS S. (...) 01/04/2010 p.4-5). Nu, de vaststelling dat de autoriteiten, die verantwoordelijk zouden zijn voor de dood van jullie zoon, uw echtgenote zouden voorzien van psychologische ondersteuning om dit feit te verwerken doet enigszins vreemd aan. Het trekt dan ook de genoemde omstandigheden van de dood van uw zoon in twijfel. Daarbij wordt vastgesteld dat het psychologisch attest, dat werd voorgelegd door uw echtgenote, geen melding maakt van de omstandigheden van de dood van jullie zoon. In dit verslag wordt een overzicht gegeven van de feiten die de geestestoestand van uw echtgenote hebben beïnvloed. Zo vermeldt dit attest het overlijden van haar schoonouders en schoonbroer en de omstandigheden waarin dit gebeurde (overleden bij artilleriebeschietingen). Het overlijden van jullie zoon, dat recenter is, wordt eveneens vermeld zij het dat de omstandigheden van het overlijden niet worden vernoemd. Daarnaast werd vastgesteld dat uw echtgenote aangaf dat zij na augustus 2009 van de autoriteiten nog een financiële compensatie in verband met haar ouderlijk huis heeft ontvangen. Zij beweerde dat in augustus 2009 haar broer een kopie van haar paspoort aan de instanties had overgemaakt om een van de huizen van hun overleden ouders op haar naam te kunnen zetten. Op dat ogenblik werden er door de overheid voor door de oorlog verwoeste huizen compensaties uitbetaald en alles moest snel in orde worden gebracht. Hierna zou uw echtgenote effectief van de overheid een compensatie hebben ontvangen. Aangezien zij verklaarde in november 2009 de Russische Federatie te zijn ontvlucht moet dit ofwel kort voor haar vertrek of na haar vertrek zijn gebeurd. Er werd wat dit betreft vastgesteld dat uw echtgenote niet kon/wou antwoorden op de vraag wanneer de compensaties juist waren uitbetaald (CGVS S. (...) 01/04/2010 p.5-6). Zoals geldt voor de psychologische steun die uw echtgenote ontving, wijst het verkrijgen van deze compensatie niet op vervolging maar geeft het eerder aan dat zij in de Russische Federatie een normaal leven leidde. Ook de vaststelling dat uw echtgenote op 07/02/2009 een rijbewijs bekwam wijst hierop.

Tot slot werden er in het relaas van uw echtgenote een aantal onaannemelijkheden opgemerkt. Zo is het vooraleerst weinig aannemelijk dat zij pas sinds juli 2009, zijnde twee jaar na uw vlucht uit de Russische Federatie in juni 2007, problemen kende omwille van u. Uw echtgenote gaf aan dat haar problemen begonnen met het eerste bezoek van de wijkagent in juli 2009; zij verklaarde dat zij daarvoor geen problemen had gekend (CGVS 31/03/2011 S. (...) p.7). Aangezien u verklaarde door de Russische autoriteiten te worden vervolgd, en om deze reden te zijn gevlucht, is het hoogst merkwaardig dat de autoriteiten uw echtgenote niet eerder viseerden. Zij werd hierop gewezen en beweerde dat in die tijd (juli 2009) de situatie in Tsjetsjenië heel onrustig was. En dat er rebellen de politie aanvielen. Deze korte en oppervlakkige bewering volstaat echter niet om de genoemde vaststelling te duiden. De vaststelling dat uw moeder en uw broer, samen met zijn gezin, nog steeds op hetzelfde adres verblijven waar u en uw echtgenote woonachtig waren (CGVS S. (...) 01/04/2010 p.3) doet daarbij eveneens afbreuk aan jullie vervolging. Het ligt immers in de lijn van de verwachtingen dat zij als zijnde uw familieleden, zoals uw echtgenote, eveneens vervolgd zouden worden. Uw

echtgenote beweerde wat dit betreft niet te weten of haar schoonfamilie problemen heeft gekend. Zij verklaarde enkel te weten dat ook uw moeder werd ondervraagd (CGVS S. (...) 31/03/2011 p.7). Dit laatste gebrek aan informatie is dan weer onaannemelijk te meer daar uw echtgenote nog regelmatig bij uw familie verbleef (CGVS 01/04/2010 S. (...) p.3)

Daarnaast werd vastgesteld dat uw echtgenote onvoldoende op de hoogte bleek te zijn van de omstandigheden van uw arrestatie en die van uw zoon op 23/02/2007. U zelf had verklaard dat u door gemaskerde mannen werd benaderd toen u zich op de binnenplaats van uw woning bevond. U werd vervolgens geslagen en op de grond geduwd. Uw zoon die naar buiten was te gekomen om u te beschermen werd eveneens op de grond geduwd. U werd hierna geboeid en afgevoerd (vragenlijst CGVS; CGVS 19/07/2007 p.9-10). Nu, wat dit alles betreft kon uw echtgenote niet zeggen of u bij uw arrestatie geboeid werd en of u hierbij geslagen werd. Soortgelijk wist uw echtgenote niet of uw zoon bij uw arrestatie geslagen was geweest en of hij in dezelfde wagen samen met u was afgevoerd (CGVS S. (...) 01/04/2010 p.12-13). Zij bracht aan dat ze dit alles niet gezien had. Deze bewering is echter niet afdoende omdat zij zich achteraf, zeker na jullie hereniging in België, over deze zaken had kunnen informeren. Dit geldt te meer daar het om de laatst gekende feiten voor de dood van uw zoon zou gaan.

Al deze vaststellingen, gemaakt tijdens de asielprocedure van uw echtgenote, tasten de geloofwaardigheid van het asielrelaas, dat door u zelf en uw echtgenote gedeeld wordt, aan. In de marge wordt opgemerkt dat u omtrent deze laatst genoemde feiten eerder tegenstrijdige verklaringen had afgelegd. Zo had u destijds, in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal, laten optekenen dat uw zoon, die bij uw arrestatie tussenbeiden wou komen, meteen overmeesterd werd, opgepakt werd en in een wagen werd gezet. Uzelf werd vervolgens aan de handen gekneveld en in een andere wagen, dan die waar uw zoon was ingezet, geplaatst (vragenlijst CGVS). In tegenstrijd hiermee beweerde u in het hierop volgend gehoor op het Commissariaat-generaal dat u niet wist dat uw zoon gearresteerd was omdat hij niet bij u in de wagen zat (CGVS 19/07/2007 p.11). Deze onwetendheid strookt niet met uw eerste verklaring. U werd op deze tegenstrijdigheid gewezen en beweerde dat uw zoon waarschijnlijk in een andere wagen was meegenomen. Los van de vaststelling dat deze waarschijnlijkheid niet is opgenomen in de vragenlijst, bevestigt deze bewering de vastgestelde tegenstrijdigheid. Gezien de genoemde vaststellingen, gemaakt tijdens de asielprocedure van uw echtgenote, werd u opgeroepen voor een bijkomend gehoor. Dit gehoor bracht meer elementen aan die de geloofwaardigheid van uw relaas ondermijnen. Enkele van hen zijn frappant. Zo beweerde u tijdens uw tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal dat u niet weet wanneer uw zoon overleden is. U beweerde enkel te weten dat hij op 07/03/2007 werd begraven (CGVS 31/03/2011 p.7). Nochtans staat op de overlijdensakte van uw zoon, waarover hoger al sprake, zijn overlijdensdatum vermeld zijnde 05/03/2007. Ook u zelf vermeldde tijdens uw eerste gehoor bij twee verschillende gelegenheden deze datum als zijn overlijdensdatum (CGVS 19/07/2007 p.4; 9). U werd op de overlijdensakte van uw zoon gewezen. U beweerde hierop dat u de akte niet bekeken had en dat u de overlijdensdatum van uw zoon vergeten was (CGVS 31/03/2011 p.7). In dezelfde lijn kon u heden niet meer zeggen op welke dag het lijk van uw zoon was vrijgegeven. U beweerde dat u dit niet had gevraagd aan uw familieleden en dat niemand dit aan u gezegd had. Ook uw oom H. (...) van wie u de dood van uw zoon vernomen had, had u dit niet verteld (CGVS 31/03/2011 p.12). Welnu, deze verklaringen zijn volledig in strijd met uw eerdere verklaringen. Zo liet u in de eerder genoemde vragenlijst optekenen dat uw oom H. (...) u had verteld dat het lijk van uw zoon op 05/03/2007 was vrijgegeven (vragenlijst CGVS). U werd met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd en beweerde dat u deze informatie ondertussen vergeten was. Gezien de ernst en gevoeligheid ervan kan aan deze bewering echter geen geloof worden gehecht. Aansluitend hierbij werd vastgesteld dat u niet wist op welke wijze en door wie het lijk van uw zoon was vrijgegeven aan uw familie, welke sporen van verwondingen het lichaam van uw zoon vertoonde (zoals aangegeven op de overlijdensakte) en of er een medische expertise was uitgevoerd op zijn lichaam. Wat de vrijgave van het lichaam betreft beweerde u dat uw echtgenote het misschien wist maar dat u het haar niet gevraagd had om haar niet te traumatiseren (CGVS 31/03/2011 p.7). Wat de expertise en de verwondingen betreft verklaarde u dat uw oom H. (...) hier wellicht wel van op de hoogte is maar dat u het hem niet vroeg omdat het niet gebruikelijk is vragen te stellen aan oudere mensen (CGVS 31/03/2011 p.4-5). Ook hier weer moet gesteld worden dat de ernst van de feiten deze verklaringen ongeloofwaardig maken. Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat ook uw echtgenote niet kon zeggen welke verwondingen er werden vastgesteld op het lichaam van jullie zoon en of er een medische expertise was verricht (CGVS 31/03/2011 S. (...) p.3-4) Deze vaststellingen ondermijnen uw relaas op ernstige wijze.

Daarnaast werd er een tegenstrijdigheid opgemerkt in uw verklaringen aangaande uw vlucht uit de Russische Federatie. U verklaarde dat u na uw vrijlating, waarover u overigens geen details bleek te kunnen geven (CGVS 19/07/2007 p.11), door uw oom H. (...) naar een zekere A. (...) (familienaam onbekend) werd gebracht. A. (...) was een vriend van uw oom en woonde in Aldy. U zou bij hem verblijven tot uw vertrek naar Ingusjetie. Welnu, tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-

generaal beweerde u dat u A. (...) toen voor het eerst zag (CGVS 19/07/2007 p.4). Tijdens uw tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal verklaarde u daarentegen dat u A. (...) reeds een paar keer bij uw oom had gezien (CGVS 31/03/2011 p.9). Ook deze tegenstrijdigheid wijst op het bedrieglijk karakter van uw asielrelaas.

Tot slot bleek u onvoldoende op de hoogte te zijn van de problemen die uw echtgenote zou hebben gekend na uw vertrek. U beweerde vooraleerst dat zij na uw arrestatie naar haar grootmoeder was verhuisd. U wist echter niet wanneer zij daarheen was verhuisd. U beweerde dat het misschien op de dag van uw arrestatie (23/02/2007) was, misschien de dag erna (CGVS 31/03/2011 p.10). Uw echtgenote zelf beweerde echter dat zij pas veel later verhuisde. Er was immers nog de begrafenis van uw zoon op 07/03/2007. Pas een week of twee daarna zou zij zijn verhuisd (CGVS 31/03/2011 S. (...) p.6-7). De vaststelling dat u bij deze de begrafenis van uw zoon over het hoofd zag tast wederom uw geloofwaardigheid aan. Uw echtgenote werd op uw verklaringen gewezen en beweerde niet te weten waarom u dergelijke verklaringen aflegde. Zij verklaarde dat u niet wist wanneer zij was verhuisd aangezien u toen vastzat. Zoals eerder aangegeven is een dergelijke bewering niet afdoende: zo kon deze informatie later nog worden uitgewisseld. Aansluitend hierbij bleek u niet te weten hoe vaak de wijkagent na uw vertrek bij uw echtgenote was langs geweest en wanneer dit voor het eerst had plaatsgevonden. U beweerde eerst dat de wijkagent "één-twee-drie keer" was langs geweest. Uiteindelijk bevestigde u dat hij meermaals was langs geweest. Wanneer hij de eerste keer was gekomen wist u niet, u suggereerde dat het misschien in 2008 was geweest (CGVS 31/03/2011 p.10-11). Nu, uw echtgenote zelf beweerde dat de wijkagent slechts één keer bij haar langs gekomen was, te weten in juli 2009. Dit bezoek zou daarbij het begin van haar problemen hebben ingeluid (CGVS S. (...) 31/03/2011p.7).

Tot slot werd vastgesteld dat u haar arrestatie slechts dateerde als "ergens in november 2009" en dat u niet kon zeggen op welke wijze zij na haar arrestatie was vrijgelaten. U kon enkel zeggen dat ze door haar broer werd opgehaald. U wist daarbij niet of er losgeld was betaald (CGVS 31/03/2011). De vaststelling dat u onvoldoende op de hoogte bent van de lotgevallen van uw echtgenote, die een voorzetting zouden zijn van uw vluchtmotief, tasten wederom uw asielrelaas aan.

Het geheel van deze bovengenoemde vaststellingen is dan ook van die aard dat het uw algemene geloofwaardigheid op beslissende wijze ondermijnt.

Wat de situatie in Tsjetsjenië betreft dient het volgende te worden gesteld. De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Gezien bovenstaande vaststellingen kan er in het kader van uw asioldossier niet meer besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Bijgevolg wordt besloten tot het intrekken van uw Vluchtelingenstatus.

De documenten die u en uw echtgenote aanbrachten zijn niet in staat deze beslissing te wijzigen. Een aantal van hen werden hierboven reeds besproken. De kopieën van de eerste pagina's van uw intern paspoort, uw diploma en dat van uw echtgenote, uw geboorteakte, de overlijdensaktes van uw schoonouders en schoonbroer en de foto van uw zoon leveren daarbij geen informatie over de problemen die u en uw echtgenote zouden hebben gekend.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 7° van de Vreemdelingenwet meen ik dat uw vluchtelingenstatus dient ingetrokken te worden."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op de door haar echtgenoot voorgehouden asielmotieven.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partijen beroepen zich in een enig middel op de schending van de artikelen 48/4 en 57/6, eerste lid, 7° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Zij menen ook dat de bestreden beslissingen een schending inhouden van de materiële motiveringsplicht, omdat de ontwikkelde motivering feitelijke grondslag mist en niet geschraagd kan worden door de stukken in het dossier. Hiertoe gaan zij in op de motieven van de bestreden beslissingen en trachten deze te verklaren dan wel te weerleggen.

2.2.1. De Raad merkt op dat aan de formele motiveringsplicht is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stellen te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen enkel de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Met betrekking tot het voorleggen van duplicaten van de geboorteaktes en de huwelijksakte, beiden voorzien van een apostille, betogen verzoekende partijen dat het enkel tweede verzoekende partij is die in 2009 deze documenten heeft aangevraagd bij de lokale autoriteiten omdat haar appartement is afgebrand. Omdat desbetreffende handelingen niet werden gesteld door eerste

verzoekende partij, kan niet worden ingezien in welke mate dit feit de geloofwaardigheid van diens vrees voor vervolging ingevolge de gebeurtenissen in 2007 kan aantasten, vermits deze handeling niet aan haar persoonlijk kan worden toegeschreven. Verwerende partij zou desgevallend enkel kunnen beoordelen dat in hoofde van tweede verzoekende partij geen vrees voor vervolging aanwezig is omdat zij zich kon aanmelden bij de lokale autoriteiten, doch er is geen enkele grond om deze redenering door te trekken naar de vrees voor vervolging van eerste verzoekende partij die geen uitstaans had met deze handelingen die trouwens gebeurden nadat zij haar land van herkomst al lang had verlaten. Ten tweede halen verzoekende partijen aan dat het niet zo verwonderlijk is dat een loutere administratieve dienst niet op de hoogte is van eventuele dossiers bij de politionele diensten.

2.2.3.2. De Raad merkt ten eerste op dat tweede verzoekende partij haar asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door eerste verzoekende partij en dat zij verklaarde haar land te hebben ontvlucht omwille van problemen die hun oorsprong vinden in de vervolgingsfeiten die door eerste verzoekende partij werden aangehaald. Tevens gaf eerste verzoekende partij uitdrukkelijk aan dat de asielmotieven van haar echtgenote volledig gebaseerd zijn op de eerdere door haar aangehaalde vluchtmotieven (administratief dossier A. S., stuk 4, gehoorverslag van 31/03/2011, p. 10). Verzoekende partijen betwisten voorgaande vaststellingen niet in hun verzoekschrift. Bijgevolg kunnen verzoekende partijen moeilijk volhouden dat het gedrag van tweede verzoekende partij, die een vrees voor vervolging beweert te koesteren die rechtstreeks voortvloeit uit de vrees voor vervolging in hoofde van haar echtgenoot, geen uitstaans heeft met de geloofwaardigheid van het asielrelaas van haar echtgenoot. Het feit dat tweede verzoekende partij deze duplicaten heeft opgevraagd bij de lokale administratie nadat eerste verzoekende partij allang het land had verlaten is derhalve ook geen excuus.

Verder is de Raad van oordeel dat de door verzoekende partijen verschaftte uitleg dat het slechts een administratieve dienst betreft die niet op de hoogte is van eventuele dossiers bij politionele diensten, geenszins kan overtuigen. De Raad merkt vooreerst op dat het argument van verzoekende partijen dat voornoemde diensten niet onderling zouden communiceren over deze feiten, een blote bewering betreft die door verzoekende partijen op generlei wijze met objectieve informatie worden onderbouwd. Daarbij acht de Raad het zeer onaannemelijk dat tweede verzoekende partij, die beweert "*Ergens in juli 2009*" (administratief dossier S. E., stuk 4, gehoorverslag 31/03/2011, p. 7) problemen te hebben gekregen, omstreeks dezelfde periode duplicaten van haar eigen geboorteakte en die van haar dochter en een duplicaat van haar huwelijksakte, allen voorzien van een apostille, aanvraagt bij de overheden en deze documenten ook nog probleemloos kan bekomen, te meer daar zulke documenten gebruikelijk zijn voor gezinshereniging in het buitenland en verzoekende partijen zelf in hun verzoekschrift aangeven dat het de initiële intentie was van tweede verzoekende partij om in België een aanvraag tot gezinshereniging in te dienen. Indien tweede verzoekende partij werkelijk door de ordediensten zou worden gevisieerd omdat deze nog altijd op zoek waren naar haar echtgenoot, is het immers niet aannemelijk dat zij zich tot eender welke officiële instantie zou wenden om dergelijke documenten aan te vragen. Het kadert geenszins in de door tweede verzoekende partij aangevoerde vrees om een dergelijk risico te nemen. Dergelijke feiten, die niet in overeenstemming te brengen zijn met de door tweede verzoekende partij voorgehouden vrees voor vervolging, die onlosmakelijk gekoppeld is aan de beweerde vrees voor vervolging van eerste verzoekende partij, hypothekeert logischerwijze dan ook de geloofwaardigheid van de voorgehouden vrees voor vervolging van laatstgenoemde. Hierbij merkt de Raad nog op dat uit het gehoorverslag van tweede verzoekende partij duidelijk blijkt dat zij deze documenten, die allen voorzien zijn van een apostille, heeft aangevraagd op vraag en aanraden van eerste verzoekende partij (administratief dossier S. E., stuk 4, gehoorverslag 31/03/2011, p. 3). De Raad acht het volstrekt ongeloofwaardig dat eerste verzoekende partij, die vervolging vreest voor de Tsjestjeense autoriteiten en die in 2007 asiel aanvroeg in België, haar echtgenote zou verzoeken om dergelijke documenten bij de autoriteiten te gaan aanvragen, te meer daar dit verzoek dateert van rond de periode waarin haar echtgenote wordt lastiggevallen door de autoriteiten omwille van haar.

2.2.4. Aangaande de argumenten betreffende de motivering van verwerende partij met betrekking tot de vastgestelde tegenstrijdigheid in hoofde van eerste verzoekende partij omtrent het al dan niet officieel gehuwd zijn, wijst de Raad erop dat dit een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partijen aldus geen belang hebben bij het aanvoeren ervan

2.2.5.1. Betreffende de getuigenverklaring die door de plaatselijke administratie werd afgestempeld, lichten verzoekende partijen toe dat de oom van eerste verzoekende partij hiervoor gezorgd heeft, zoals zij eerder verklaarden. Bovendien levert het laten afstempelen van een verklaring door een lokale

dorpsadministratie geenszins een bewijs op dat de feiten anno 2007 niet zouden hebben plaatsgevonden. De actie waarbij eerste verzoekende partij werd opgepakt in 2007 werd uitgevoerd door een speciale eenheid van de politionele of militaire macht, zodat het geenszins verwonderlijk is dat een administratie van een dorp geen enkele link legt tussen deze akte en de arrestatie van bepaalde personen, zo stellen verzoekende partijen. Verwerende partij gaat er volgens verzoekende partijen onterecht van uit dat alle overheidsdiensten in Tsjetsjenië dermate georganiseerd en geautomatiseerd zijn dat een hangende klacht op niveau van de (militaire) politie kenbaar zou zijn tot bij de laagste administraties.

Ook met betrekking tot de neergelegde overlijdensakte van hun zoon, voeren verzoekende partijen aan dat de arts die de doodsoorzaak vermeldde in de akte niet gelijk te stellen valt met "de autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor zijn dood", omdat men in hun land immers niet kan spreken van één enkele autoriteit.

2.2.5.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen op generlei wijze hun beweringen dat de administratie van een dorp geen weet zou hebben van informatie afkomstig van een speciale eenheid van de politionele of militaire macht onderbouwen met objectieve informatie. Bovendien is het totaal onverantwoord dat verzoekende partijen zich, zogezegd onrechtstreeks, tot diezelfde Tsjetsjeense autoriteiten zouden richten die verantwoordelijk zouden zijn voor de dood van hun zoon om uitgerekend documenten te bekomen die ter staving zouden dienen van het feit dat hun zoon niet op natuurlijke wijze zou zijn gestorven. Nu eerste verzoekende partij verklaarde sinds 2007 gezocht te worden door de Tsjetsjeense autoriteiten en zij tevens verklaarde dat haar zoon op dezelfde dag als haar werd gearresteerd door de autoriteiten en dat hij door hen werd doodgeslagen, is het, rekening gehouden met de zwaarwichtigheid van de ingeroepen feiten, absoluut niet verzoenbaar met de aangevoerde vrees van verzoekende partijen om een dergelijk risico te nemen. Het ter verschoning ingeroepen argument dat deze documenten werden verkregen via de oom van eerste verzoekende partij is, gezien het potentiële voornoemde risico, niet aanvaardbaar. De Raad stelt hier tevens vast dat, hoewel beide betrokkenen verklaren dat de oom van eerste verzoekende partij aangaande documenten kon bekomen, uit het gehoorverslag echter blijkt dat verzoekende partijen geheel onwetend zijn over de manier waarop deze oom in het bezit kwam van deze stukken (administratief dossier S. E., stuk 4, gehoorverslag 31/03/2011, p. 4 en administratief dossier A. S., stuk 4, gehoorverslag van 31/03/2011, p. 5). Deze onwetendheid en desinteresse bevestigt des te meer de vaststelling dat verzoekende partijen kennelijk niet echt bevreesd waren om bewijsstukken te (laten) verzamelen over de vervolgingsfeiten die ten opzichte van hun zoon hebben voorgedaan.

De wijze waarop desbetreffende documenten werden bekomen buiten beschouwing gelaten, dient te worden vastgesteld dat het hoe dan ook niet geloofwaardig overkomt dat de Tsjetsjeense autoriteiten zulke documenten dan ook effectief zouden afstempelen ten behoeve van verzoekende partijen, daar in de overlijdensakte van hun zoon immers uitdrukkelijk wordt vermeld dat deze is overleden ten gevolge van martelingen. De Raad ziet niet in waarom de autoriteiten documenten zouden ondertekenen waarvan de inhoud betrekking heeft op vervolgingsfeiten dewelke door diezelfde autoriteiten zouden zijn begaan. Hiermee wordt de geloofwaardigheid van het door verzoekende partijen uiteengezette asielrelaas ernstig ondermijnd.

2.2.6.1. Waar verwerende partij uiteenzet dat het bevreemdend is dat de autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor de dood van de zoon van verzoekende partijen, tweede verzoekende partij vervolgens kosteloze psychologische ondersteuning verschaffen om dit feit te verwerken, lichten verzoekende partijen toe dat deze behandeling kadert in het recht op medische zorgen, waarbij een behandeld arts uiteraard geen nazicht doet van politiedossiers om te achterhalen of zijn patiënten eventueel ooit gezocht werden. Met betrekking tot het psychologisch attest zijn verzoekende partijen de mening toegedaan dat verwerende partij spijkers zoekt op laag water waar zij stelt dat het attest de omstandigheden van het overlijden van hun zoon niet vermeldt, doch dan wel nalaat welke conclusie hieruit kan worden getrokken. Ook de omstandigheid dat tweede verzoekende partij een financiële compensatie kreeg voor de vernieling van haar ouderlijk huis heeft volgens verzoekende partijen geen uitstaans met de problemen die eerste verzoekende partij in 2007 ondervond. Deze compensatie was immers reeds lang voordien aangevraagd en betrof een goed op de persoonlijke naam van tweede verzoekende partij. Men kan geenszins verwachten dat men in dergelijk administratief dossier een melding maakt van het feit dat de echtgenoot van de betrokkene werd gearresteerd door militairen.

2.2.6.2. De Raad wijst er wederom op dat het argument van verzoekende partijen dat de verschillende instanties niet met elkaar zouden communiceren, waarbij de Raad nog opmerkt dat niet het gegeven dat tweede verzoekende partij psychologisch wordt behandeld compromitterend is, maar het feit dat deze

behandeling kosteloos door de overheid wordt verleend, een blote bewering betreft, die zij niet op objectieve wijze weten te onderbouwen. De Raad duidt er verder opnieuw op dat tweede verzoekende partij haar asielrelaas linkt aan dat van haar echtgenoot, eerste verzoekende partij.

Tweede verzoekende partij verklaarde dat zij, toen haar zoon was gestorven, opnieuw psychologische begeleiding nodig had, die haar in de Russische Federatie kosteloos werd verschaft. Tevens heeft zij verklaard in augustus 2009 nog een financiële compensatie van de autoriteiten te hebben ontvangen voor de vernieling van haar huis. Beide voordelen werden haar door de overheid verschaft nadat haar echtgenoot en haar zoon door de ordediensten werden aangehouden, een gebeurtenis tijdens dewelke haar zoon werd doodgeslagen. Bovendien werd haar de financiële compensatie toegekend op het moment dat tweede verzoekende partij werd geïnterviewd door de autoriteiten, zoals zij tevens aangaf. De Raad acht het zeer onwaarschijnlijk dat tweede verzoekende partij in de Russische Federatie kosteloze psychologische bijstand zou worden verleend om een traumatische gebeurtenis te verwerken waarvoor diezelfde overheid verantwoordelijk is. Evenmin komt het plausibel over dat tweede verzoekende partij, rond dezelfde periode dat de autoriteiten haar beginnen lastig te vallen omwille van haar echtgenoot, een geldelijke vergoeding van hen ontvangt. Hun argument dat deze compensatie reeds lang voordien werd aangevraagd doet geen afbreuk aan de voorgaande vaststelling, nu vaststaat dat de effectieve uitkering geschiedde op het moment dat verzoekende partijen reeds in een negatief daglicht stonden bij de autoriteiten.

De bewering dat verwerende partij nalaat een conclusie te trekken uit de vaststelling dat het psychologisch attest de omstandigheden van het overlijden van hun zoon niet vermeldt, mist volgens de Raad feitelijke grondslag, nu uit de lezing van desbetreffend motief duidelijk kan worden afgeleid dat zulke vaststelling mede bijdraagt aan het oordeel van verwerende partij dat tweede verzoekende partij (en dus ook eerste verzoekende partij) geen vrees voor vervolging koestert, waarbij de Raad nog opmerkt dat het uiteraard geen doorslaggevend motief betreft maar dat de motivering van verwerende partij als een geheel dient te worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich het eindresultaat van de bestreden beslissingen kunnen dragen.

2.2.7.1. Met betrekking tot de vaststelling dat het niet aannemelijk overkomt dat tweede verzoekende partij pas twee jaar na de vlucht van haar echtgenoot uit de Russische Federatie in 2007 problemen zou hebben gekend omwille van hem en dat de familie van eerste verzoekende partij nog steeds op hetzelfde adres verblijven waar zij en haar echtgenote woonachtig waren, duiden verzoekende partijen dat men in de Russische Federatie familieleden benadert om de geïnterviewde personen terug te vinden, doch dit wil niet zeggen dat men noodzakelijkerwijze ook de familie zelf zou vervolgen of arresteren.

2.2.7.2. De Raad merkt ten eerste op dat dergelijke uitleg geen verklaring vormt voor de vaststelling dat het niet plausibel overkomt dat tweede verzoekende partij pas twee jaar na de vlucht van eerste verzoekende partij problemen krijgt met de autoriteiten omwille van hem.

Verder stelt de Raad vast dat bovenstaande uitleg niet te verzoenen valt met hetgeen tweede verzoekende partij tijdens haar gehoor verklaarde: *"1x bij mij en hij kwam bij mijn schoonmoeder. Omdat zij zeker waren dat mijn man tussen rebellen zaten daarom werden ook de familieleden vervolgd"* (administratief dossier S. E., stuk 4, gehoorverslag 31/03/2011, p. 7). Nu tweede verzoekende partij zulke verklaringen aflegt tijdens haar gehoor, waarbij zij benadrukt dat de ordediensten niet alleen haar viseren maar ook andere familieleden van haar echtgenoot, is de Raad van oordeel dat bovenstaand argument niet als overtuigend kan worden beschouwd. De Raad stelt eveneens vast dat tweede verzoekende partij eveneens verklaarde dat zij, buiten het feit dat haar schoonmoeder werd ondervraagd, eigenlijk niet weet welke problemen haar schoonfamilie dan wel precies kende (administratief dossier S. E., stuk 4, gehoorverslag 31/03/2011, p. 7). Verwerende partij zet in haar beslissingen uiteen dat zij dergelijk gebrek aan informatie onaannemelijk acht, te meer daar tweede verzoekende partij nog regelmatig bij haar schoonfamilie verbleef. Verzoekende partijen gaan in hun verzoekschrift niet in op de vastgestelde onwetendheden, waardoor deze als onbetwist en vaststaand dienen te worden beschouwd.

2.2.8.1. Aangaande de constatering dat tweede verzoekende partij onvoldoende op de hoogte bleek te zijn van de omstandigheden van de arrestatie van eerste verzoekende partij en die van hun zoon, terwijl zij zich achteraf over deze zaken hadden kunnen informeren, betogen verzoekende partijen dat verwerende partij, waar zij verwacht dat zulke details achteraf moeten worden besproken, totaal voorbijgaat aan het menselijke aspect. Uit het medisch verslag blijkt immers dat tweede verzoekende partij kampt met psychische problemen. Verzoekende partijen zijn van mening dat men in dergelijke omstandigheden toch niet kan verwachten dat verzoekende partijen deze gebeurtenissen in detail zouden bespreken via de telefoon, en dat zij twee jaar na de feiten, wanneer zij uiteindelijk herenigd zijn, zulke zaken zouden oprakelen met het risico dat tweede verzoekende partij opnieuw terechtkomt in een

depressie. Verzoekende partijen wijzen er ten slotte nog op dat uit het feit dat verzoekende partijen toegeven zulke zaken niet te weten kan worden afgeleid dat het geen ingestudeerd verhaal betreft.

2.2.8.2. De Raad acht het uiterst onaannemelijk dat een zeer ingrijpende gebeurtenis, met name de arrestatie van de echtgenoot en van de zoon van tweede verzoekende partij, tijdens dewelke haar zoon werd gedood, quasi onbesproken zou blijven tussen echtgenoten, te meer daar deze gebeurtenis het kernelement uitmaakt van hun asielrelaas. Een op de vlucht geslagen echtpaar zal immers redelijkerwijze de ernst van de situatie pogen in te schatten en elk voorval dat verband houdt met hun vluchtaanleiding nauwgezet analyseren. De vaststelling dat een dergelijk gesprek hoegenaamd niet heeft plaatsgevonden, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van het aangevoerde asielrelaas. Dit gebrek aan communicatie over cruciale elementen in hun asielrelaas is dermate zwaarwichtig dat de Raad het door verzoekende partijen aangebrachte excuus dat tweede verzoekende partij psychologische problemen heeft en zij dit gevoelige onderwerp daarom niet wensen op te rakelen, niet kan aanvaarden. Tot slot merkt de Raad op dat het argument dat de onwetendheid van tweede verzoekende partij juist zou bewijzen dat de feiten die zij naar voren heeft gebracht waar zijn, omdat het kennelijk geen ingestudeerd verhaal betreft, omwille van voorgaande redenen absoluut niet overtuigt.

2.2.9.1. Verzoekende partijen werpen op dat het merendeel van de hierboven besproken motieven in ieder geval niet kunnen volstaan om tot de intrekking van het vluchtelingenstatuut van eerste verzoekende partij over te gaan, nu deze louter betrekking hebben op gedragingen die persoonlijk aan tweede verzoekende partij kunnen worden toegeschreven. Noch gaat het volgens verzoekende partijen om valse of onjuiste verklaringen over doorslaggevende elementen die betrekking hebben op de feiten waarvoor eerste verzoekende partij destijds is gevlucht. Daarenboven merken zij op dat tweede verzoekende partij aanvankelijk niet eens de intentie had om asiel aan te vragen nu zij enkel haar echtgenoot wenste te vervoegen in België (in het kader van een gezinsherenigingsprocedure). Indien verwerende partij van mening zou zijn dat in hoofdte van tweede verzoekende partij geen vrees bestaat, mag deze lijn volgens hen niet worden doorgetrokken naar de situatie van eerste verzoekende partij.

2.2.9.2. De Raad ziet niet in hoe de argumentatie dat tweede verzoekende partij initieel niet van zin was om in België asiel aan te vragen, enigszins ten goede kan komen aan de beoordeling van de geloofwaardigheid van haar verklaringen dat zij haar land van herkomst is ontvlucht uit vrees voor vervolging vanwege de Tsjetsjeense autoriteiten. Zulke verklaring doet volgens de Raad zelfs volledig en onherroepelijk afbreuk aan deze beweerde vrees voor vervolging.

Wat betreft het betoog in het verzoekschrift dat de gedragingen die werden gesteld door tweede verzoekende partij niet kunnen worden ingeroepen om het vluchtelingenstatuut van eerste verzoekende partij in te trekken, verwijst de Raad naar hetgeen hierover uiteengezet werd in punt 2.2.3.2.

2.2.10.1. Nopens de tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van eerste verzoekende partij in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal en de verklaringen tijdens haar gehoor op 19 juli 2007, menen verzoekende partijen dat deze vermeende tegenstrijdigheid *de facto* onbestaande is. Zij zetten uiteen dat in de vragenlijst een korte samenvatting wordt gegeven van de omstandigheden die aanleiding gaven tot de vlucht, maar ook van de feiten die de asielzoeker achteraf heeft vernomen. Zo verklaarde eerste verzoekende partij in de vragenlijst dat haar zoon werd gearresteerd en werd meegenomen, omdat zij dit achteraf heeft vernomen. Achteraf werden tijdens haar gehoor hierover specifieke vragen gesteld, waar zij dan kon verduidelijken dat zij van deze gebeurtenis zelf echter geen getuige is geweest. Bovendien, zo beweren verzoekende partijen, werd in de vragenlijst wel degelijk vermeld dat hun zoon in een andere wagen werd vervoerd, hetgeen door verwerende partij dus foutief wordt ontkend.

Ten tweede argumenteren verzoekende partijen dat deze zogenaamde tegenstrijdigheid reeds kon worden achterhaald ten tijde van het onderzoek van de asielaanvraag van eerste verzoekende partij. Aangezien eerste verzoekende partij de status van vluchteling werd toegekend en men er van uit kan gaan dat verwerende partij de asielaanvraag toen grondig heeft onderzocht, doch van mening was dat aangaand element haar geloofwaardigheid niet aantastte, kan dit argument heden ook niet meer gelden in kader van de intrekking van het statuut van vluchteling van eerste verzoekende partij.

2.2.10.2. De Raad is niet overtuigd door de aangebrachte verklaring voor de tegenstrijdigheid in kwestie. Uit de vragenlijst blijkt immers het volgende: *“Mijn zoon wilde me verdedigen toen ik werd geslagen op mijn onderrug en door mijn benen zakte. Mijn zoon werd echter meteen overmeesterd, opgepakt en in een wagen gezet”* (administratief dossier A. R., stuk 23 vragenlijst CGVS, p. 2). Uit deze bewoordingen blijkt duidelijk dat eerste verzoekende partij, op het moment dat zij door de ordediensten werd opgepakt, weet had van het feit dat haar zoon ook werd meegenomen, aangezien deze haar trachtte te

verdedigen, maar onmiddellijk werd overmeesterd en meegenomen. De ter verschoning aangebrachte uitleg van verzoekende partijen gaat derhalve niet op.

Waar verzoekende partijen erop wijzen dat deze tegenstrijdigheid initieel niet werd verweten aan eerste verzoekende partij, en dat verwerende partij dergelijk motief dan ook niet meer kan aanbrengen om de intrekking van het vluchtelingenstatuut van eerste verzoekende partij te verantwoorden, wijst de Raad erop dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de bijkomende vaststellingen die werden gedaan naar aanleiding van het gehoor van tweede verzoekende partij en het bijkomende gehoor van eerste verzoekende partij, op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd. De bijkomende tegenstrijdigheid tussen hetgeen vermeld werd in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal en de verklaringen die eerste verzoekende partij aflegde tijdens haar gehoor, die overigens niet als doorslaggevend element op zich wordt gehanteerd, gezien de bewoordingen in de bestreden beslissingen: *"In de marge wordt opgemerkt"*, bevestigt, in het licht van de nieuwe gedane vaststellingen, des te meer de ongeloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas van verzoekende partijen.

De Raad merkt ten laatste nog op dat nergens in de bestreden beslissingen wordt ontkend dat eerste verzoekende partij in de vragenlijst heeft vermeld dat haar zoon in een andere wagen werd weggebracht. Aangaande bewering mist feitelijke grondslag.

2.2.11.1. Met betrekking tot de vaststelling dat eerste verzoekende partij tijdens haar tweede gehoor op het Commissariaat-generaal niet kon zeggen wanneer haar zoon precies gestorven is en wanneer zijn lijk werd vrijgegeven, menen verzoekende partijen dat er verwarring is opgetreden tijdens het gehoor. Zo spreekt men tijdens het gehoor afwisselend van overlijden en vrijgave en het is niet uitgesloten dat bij de vertaling de termen verkeerdelijk door elkaar werden gebruikt, zo stellen verzoekende partijen.

2.2.11.2. De Raad is van oordeel dat de frappante onwetendheden niet kunnen worden vergoelikt door de mogelijkheid dat de termen "overlijden" en "vrijgave" verkeerdelijk/door elkaar heen werden vertaald. Zo het inderdaad mogelijk is dat bij vertalingen fouten kunnen gebeuren, wijst de Raad erop dat verzoekende partijen dit echter *in casu* niet aannemelijk maken. Uit de inhoud van het gehoorverslag blijkt immers dat er zich geen verwarring omtrent beide termen heeft voorgedaan. Dit blijkt onder meer uit volgende verklaringen: *"maar wanneer hij is overleden, dat weet ik niet"*, *"Wanneer werd het lijk vrijgegeven? Dat weet ik niet."*, *"Op welke wijze werd het lijk vrijgegeven? Hoe kan ik dat weten, ik zat toen vast."* en *"Door wie werd het vrijgegeven? Hoe kan ik dat weten?"* (administratief dossier A. S., stuk 4, gehoorverslag van 31/03/2011, p. 7). Deze antwoorden, waaruit blijkt dat eerste verzoekende partij noch de overlijdensdatum van haar zoon noch de datum waarop diens lijk werd vrijgegeven kent, zijn geenszins vatbaar voor interpretatie. Het argument van verzoekende partijen betreft derhalve louter een blote bewering.

Daarenboven, zelfs al zou er al sprake kunnen zijn van enige verwarring, *quod non*, wijst de Raad verzoekende partijen erop dat eerste verzoekende partij wordt verweten niet te kunnen zeggen wanneer haar zoon overleden is, noch op welke dag diens lijk werd vrijgegeven. Een eventuele verwarring zou aldus hoe dan ook geen verklaring bieden, nu eerste verzoekende partij geen van beide momenten kan preciseren.

2.2.12.1. Verzoekende partijen wijzen er verder op dat zij bij nazicht van de interviews op het Commissariaat-generaal vaststellen dat men heel vaak heeft aangedrongen op een antwoord, niettegenstaande zij verklaarden iets niet te weten. Omdat men zo aandrong, durfden verzoekende partijen niet anders dan toch iets te antwoorden, weliswaar met de nuance "misschien" of "ik weet het niet zeker maar". Deze nuance werd volgens hen achteraf echter niet weergegeven door verwerende partij. Dergelijke werkwijze zorgt volgens verzoekende partijen voor verwarring en onjuistheden. Dit is volgens hen duidelijk te merken wanneer men eerste verzoekende partij onder meer vraagt of er een expertise was, welke verwondingen het lijk had, wanneer haar echtgenote juist verhuisde en hoe dikwijls de wijkagent langskwam.

2.2.12.2. De Raad merkt op dat de kritiek van verzoekende partijen op de ondervragingsstijl tijdens het interview op het Commissariaat-generaal, die ertoe zou leiden dat verzoekende partijen zich genoodzaakt voelden om dan toch maar een antwoord te geven op de vragen, wat heeft geleid tot verwarring en onjuistheden, niet gefundeerd is.

Uit de gehoorverslagen blijkt immers niet dat aan verzoekende partijen op een opdringerige manier vragen werden gesteld om toch maar een antwoord te bekomen, noch dat er sprake zou kunnen zijn

van enige verwarring. Uit de inhoud van de interviews blijkt enkel dat men steeds voldoende heeft doorgevraagd naar de redenen waarom eerste verzoekende partijen weinig of geen details omtrent het overlijden van haar zoon konden weergeven. Uit het feit dat verzoekende partijen tijdens hun gehoor meermaals de kans wordt geboden om uit te leggen waarom zij een bepaald feit niet weten of waarom zij over bepaalde elementen niet meer informatie hebben trachten te bekomen, kan worden afgeleid dat verwerende partij uiterst zorgvuldig te werk is gegaan. Zulke vraagstelling stelt verzoekende partijen bovendien in de mogelijkheid om bepaalde onwetendheden en onaannemelijkheden te verklaren, wat enkel in hun voordeel kan werken, zo zij de feiten die zij verklaren te hebben meegemaakt werkelijk zouden hebben beleefd. Wat betreft de vaststelling dat eerste verzoekende partij niet wist wanneer haar echtgenote precies naar haar grootmoeder verhuisde, zij niet nader kon omschrijven wanneer haar echtgenote werd gearresteerd en hoe zij na haar arrestatie was vrijgelaten en dat zij niet wist te zeggen hoe vaak de wijkagent na haar vertrek bij haar echtgenote is langs geweest en wanneer dit voor het eerst had plaatsgevonden, merkt de Raad op dat uit het gehoorverslag enkel blijkt dat men met betrekking tot deze elementen doorvraagt omdat eerste verzoekende partij zeer vage antwoorden geeft en verwerende partij meer duidelijkheid wenst te bekomen over de voorgehouden feiten: *“U zei juist dat de wijkagent 1-2-3x is langs geweest. Is hij eenmaal of meermaals langs geweest? Dat is meermaals. Eenmaal niet? Dan zei ik het zomaar, zo wordt dat bij ons gezegd 1-2-3. Is hij meermaals geweest of weet u het niet? Ik weet het niet. Misschien 2-3”* (administratief dossier A. S., stuk 4, gehoorverslag van 31/03/2011, p. 11). De Raad wijst verzoekende partijen er in dit verband nog eens op dat de bewijslast op de asielzoeker zelf rust en dat in het relaas geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden mogen voorkomen.

De Raad concludeert dat verzoekende partijen niet aantonen dat er zich onjuistheden hebben voorgedaan omwille van de te doorgedreven vraagstijl en dat de conclusies die verwerende partij uit de verklaringen van verzoekende partijen zou hebben getrokken ongenueanceerd zijn. Bijgevolg worden aangaande motieven, die mede op ernstige wijze de geloofwaardigheid van het asielrelaas ondermijnen, gehandhaafd.

2.2.13. Waar verzoekende partijen de tegenstrijdigheid over het al dan niet eerder hebben gezien van A., de vriend van de oom van eerste verzoekende partij, niet ontkennen, doch erop wijzen dat het slechts een detail betreft dat totaal niet doorslaggevend is, wijst de Raad er wederom op dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen, zodat dit verweer hoe dan ook niet volstaat om afbreuk te doen aan de motieven uit de bestreden beslissingen.

2.2.14.1. Verzoekende partijen besluiten dat niet voldaan is aan de voorwaarden van artikel 57/6, eerste lid, 7° van de vreemdelingenwet om tot de intrekking van het statuut van eerste verzoekende partij over te gaan. Verwerende partij toont immers niet aan dat er sprake is van verkeerde of achtergehouden feiten en evenmin van valse verklaringen die doorslaggevend zijn geweest voor de erkenning van de vluchtelingenstatus.

Ook is er volgens verzoekende partijen geen sprake van gedragingen in hoofde van eerste verzoekende partij die erop kunnen wijzen dat zij geen vrees voor vervolging meer zou koesteren. Hierbij menen verzoekende partijen nuttig te kunnen verwijzen naar de aanbevelingen van het UNHCR waaruit blijkt dat zelfs een korte terugkeer geen reden kan zijn om het statuut van vluchteling in te trekken, zodat in geen geval de intrekking van de status van vluchteling van eerste verzoekende partij kan worden verantwoord door het feit dat haar echtgenote documenten bekam hetzij haar rechten kon uitoefenen inzake administratieve of medische zaken bij de lokale overheden.

2.2.14.2. In tegenstelling tot wat verzoekende partijen beweren, constateert de Raad dat het wel degelijk om feiten en handelingen gaat die volledig indruisen tegen de ernst en de geloofwaardigheid van de vrees zoals deze destijds door eerste verzoekende partij en op heden door beide verzoekende partijen wordt uiteengezet, doordat het verklaringen en handelingen betreft dewelke betrekking hebben op kernaspecten van het door verzoekende partijen uiteengezette asielrelaas. Om die redenen kan worden besloten dat de bestreden beslissingen geen schending inhouden van artikel 57/6, eerste lid, 7° van de vreemdelingenwet.

Waar verzoekende partijen nogmaals opwerpen dat er geen sprake zou zijn van gedragingen die persoonlijk kunnen worden toegeschreven aan eerste verzoekende partij, stelt de Raad ten eerste vast dat dergelijk verweer niet correct is, daar de motivering in de bestreden beslissingen deels betrekking heeft op tegenstrijdigheden, vaagheden en onwetendheden in hoofde van eerste verzoekende partij, waarvan het merendeel werd vastgesteld naar aanleiding van haar tweede gehoor bij het Commissariaat-generaal op 31 maart 2011. Ten tweede verwijst de Raad in dit verband nogmaals naar

hetgeen werd uiteengezet in punt 2.2.3.2. Tot slot is de Raad van oordeel dat de verwijzing door verzoekende partijen naar aanbevelingen van het UNCHR waaruit zou blijken dat zelfs een korte terugkeer geen reden kan zijn om de vluchtelingenstatus van een persoon in te trekken, *in casu* niet ter zake doet, daar deze geenszins betrekking hebben op de concrete situatie van verzoekende partijen. Deze verwijzing is derhalve niet dienstig.

2.2.15. Voorgaande uiteenzetting in acht genomen, besluit de Raad dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen geen geloof kan worden gehecht. Bijgevolg kan hen de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.16. Uit hetgeen vooraf gaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissingen motiveert verwerende partij desbetreffend als volgt: *“Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.”*

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen voormelde motivering ongemoeid laten, waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking worden genomen.

2.2.17. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, met uitzondering van het als overtoollig bevonden motief, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT